

Štev. 5.-6.

Ljubljana, maj - junij 1924

XXXII. tečaj

Miladin:

Naši Materi!

Kadar solnce se poslavlja —
o Marija! — od livad,
v gaju slavček Te pozdravlja,
poje Ti v večerni hlad.

V sinjem jutru, ko danica
na iztoku zažari,
rana zora zlatolica
Tebe prva proslavi.

In opoldne na višavi
solnce čuje opomin:
O Marija v rajski slavi,
Tebi klanja se trpin!

Ivan Langerholz:

Šola lepega vedenja.

9. Beseda kadilcem.

Tudi o tem moramo govoriti v naši šoli. Ne gre drugače.

Tobak je sicer za ljudi, kakor ste vi, še prepovedan sad. A čudno, da ima ravno prepovedana reč tako nenavadno privlačnost: vsakdo bi prepovedano reč rad pokusil. In vsako fantè skoro misli, da je šele takrat popoln človek, kadar sme stopiti pred človeško družbo s cigaro ali vsaj s cigareto v ustih. Ko bi se revše zavedalo, kako je smešno takrat!

Vsi ste že slišali, da je tobak strup. In ker je strup, je škodljiv človeškemu zdravju. Prav zaradi te njegove škodljivosti svaré zdravniki in sploh vsi pametni ljudje mladino pred tobakom. Mi vsi — tudi vaš prijatelj »Angelček« — bi vas radi videli zdrave, krepke, močne in junaške po duhu in po telesu.

Nevaren je pa tobak pri otrocih tudi za naše domove. Kje pa takile otročaji navadno kadé? Skrivaj; po kotih, po skednjih, po šupah. In če pride nevarnost, da jih kdo vidi — kaj storé? Cigareto proč! Kamor je... V slamo. V seno. V steljo. Potem pa beremo po časopisih; Zažgali so otroci.

Tudi ne malokrat je tobak prvi vzrok, da se otroci skregate s sedmo božjo zapovedjo. Izmika denar, kjer ga dobi, kdor že mlad kadi. Zasluži nikjer nič, imeti pa misli, da mora. Na prošnjo mu za tobak nihče ne bo dal. Torej goljufa ali krade. Revež je pa, kdor je nevaren tuji lastnini. Pri ljudeh nima veljave.

Ali ste bili že v hiši, kjer je bilo zbranih celo

krdelo tobakarjev? Kako ti ljudje vso hišo podelajol
Povejte mi, ali je to lepo?

In še druge škode so od tobaka.

Poglej onegale tam! Ime mu je Janez, piše se
pa Čuden. Par dni sem je že jezen in nataknen, da
ga komaj smeš ogovoriti. In zakaj? Tobaka nima.
Odtod ta nepotrpežljivost? Ves svet mora čutiti, da
mu nekaj manjka. Tobakar kar noče poznati zata-
jevanja.

Pa še druge pogledjmo! Kakšen je Miha Turek!
Zadnjič je šel obiskat svojega na smrt bolnega prija-
telja. Prvo, ko je vstopil v sobo, je bilo to, da si je
zažgal cigareto. Nič se ni oziral na prijateljevo bo-
lezen! Da je bilo le njemu ustrezno! In ko se je
vozil pred par meseci po železnici, je prišel v voz za
nekadilce. Meni nič, tebi nič si je prižgal cigareto
in pričel pušiti. Gospodična Anica Šutejeva ga je
mirno in krotko opozorila, da je ta voz za take, ki
ne kade. Če bi rad kadil, naj si poišče drug prostor,
kjer je dovoljeno kaditi. — Da bi ga bili videli,
kako je govedo vzrastel! Še železniškemu sprevod-
niku se je nekaj upiral. Za ta svoj nedovoljeni po-
gum je moral potem plačati okrog 100 Din kazni.
Ali je bil potem hud! Pa ni nič pomagalo. Sam noče
vedeti, kaj se spodobi in kaj je prav, druge bi pa rad
imel v strahu.

Ali naj omenimo še tiste grdobe — po kmetih
se še dobe — ki hodijo okrog in so videti, kakor bi
imeli po eni strani zatekla lica. Pa jih nimajo. Tobak
žvečijo. Fuj, grdobe! Menda ni treba posebnega opo-
mina, da tako grda navada nobenemu dostojnemu
človeku ne pristoja.

»Tobakova kuča« se širi vedno bolj. Današnje
dni se dobe že nežne deklice in mlade gospodične,

ki očitno kade cigarete kakor Turek. Ali je to primerno za bodoče — gospodinje in matere? Doslej je bilo slišati le o kaki ciganki, da je kadila. Ali gre naša omika navzdol?

V šoli za lepo vedenje vam hočemo le dobro. Zdravo telo, najboljše blago! Zdrave bi vas radi videli, rdeče ko piruhe o Veliki noči, ne pa suhih, bledoličnih slabetov. Zato prav iskreno želimo, da teh-le vrstic ne odložite prej iz rok, dokler trdno ne sklenete: »Tobaka ne maramo, če nam ga tudi kdo zastonj vsiljuje!«

Vidite, tako je prav!

Pa bodi brez skrbi: zastonj ti ga dolgo nihče ne bo vsiljeval. Plačeval pa boš sam, da si gotoveje navlečeš prezgodnjo oslabeledost ali celo smrt, ogromen prostovoljni davek — v trafikah.

Gojmir Gorjanko:

Zaklad.

Gojmir Gorjanko je mnogo sanjaril o bogastvu. Toliko lepih in dobrih reči bi si nakupil, ko bi le imel denar! Konjčičke, piščalke, žoge, vozičke, slaščice, bonbončke, balončke in še marsikaj drugega bi si nabavil. Sezidal bi si hišico in hlevček za konjčičke, pa kočijo bi kupil, in frčalo bi po ravni cesti, in usta bi bila polna bonbončkov — ko bi le bil bogat in imel pest cekinčkov v žepu.

Ali kaj, ko jih pa nima! Kar zjokal bi se ob tej nezdigi. Obupal pa vseno ni.

Nekega večera, ko je delila njegova mamica delavcem plačilo, mu je naenkrat šinila rešilna misel v

glavo. Hitro se je skrila v kotiček, kakor bi se bal, da kdo razkrije njegove tajne misli. Dolgo je premišljeval in preudarjal, nazadnje pa sklenil: »Dà, tako bo in nič drugače! Vsak delavec je vreden plačila, jaz tudi!«

Francek je napravil velik načrt. Šel je v sobico, vzela iz šolske torbice lep papir in peresnik, pa se vsedel za mizo in napisal dolgo pismo. Ko je bilo napisano, ga je položil na mamino posteljo.

Po večerji pa Francek dolgo ni mogel zaspati. Premišljeval je, koliko bogastva mu bo prineslo pismo? Delal je načrte, kaj vse si bo kupil. Kako se bo oblekel, kam bo šel . . . Spanca pa ni hotelo biti. Šele proti polnoči je zaspal.

Mamica njegova pa je zapazila na postelji sinčkovo pismo. Urno ga je odprla, radovedna, kaj je v njem? Pismo se je glasilo takole:

Moj račun:

1. Trikrat prinesel vode	3 K
2. Štirikrat šel na trg	4 „
3. Dvakrat uredil stole	2 „
4. Pobrisal klopi in mizo	3 „
5. V kuhinjo prinesel drv	6 „
6. Mačko pregnal iz shrambe	1 „
7. Nabral šopek cvetic	3 „
8. Pošto prinesel	2 „
9. Luč pripravil in nažgal	<u>1 „</u>

Skupaj 25 K

Skupaj ste mi torej, mama, dolžni 25 K. Se priporočam, da kmalu izplačate to vsoto, ker nujno rabim denar.

Vaš sin Francek.

Mamica je seveda nekaj časa strmé gledala list. Nato je pa vzela iz predalčka kos papirja, nekaj napisala in položila list k vzglavju Franckove postelje.

Zlato solnčece je že sijalo skozi okno, ko se je zjutraj Francek prebudil. Komaj si je dobro zmel oči, že je zagledal listič. Hlastno ga je vzel v roke, misleč, da je v njem zasluženi denar. Kako pa se je začudil, ko ni našel v njem niti krone! Samo listič je bil popisán. Gledal je in čítal:

Moj račun:

1. Nešteto noči sem zate prečula . . .	Nič za to.
2. Nešteto lepih naukov sem ti dala . . .	Nič za to.
3. Ko si bil bolan, sem te dan in noč pestovala	Nič za to.
4. Novih oblekic sem ti že — ne vem, koliko — kupila	Nič za to.
5. Igrač sem ti nebroj preskrbela . . .	Nič za to.
6. Kolikokrat sem ti že sladke kavice skuhala	Nič za to.
7. Moliti sem te naučila	Nič za to.
8. Nove čeveljčke sem ti že večkrat kupila	Nič za to.
9. Záte sem vedno in bom skrbela . . .	Nič za to.

Te pozdravlja

Tvoja ljubeča te mamica.

Francka je pisemce vznemirilo. Urno se je oblekel in ga prečítal še enkrat. Bil je potem kakor omamljen. Strmé je gledal še nekaj časa v list, potem pa zakril obraz z rokami in pritajeno zaihtel. Videl je pred seboj materino ljubezen in svojo nehvaležnost.

Tedaj je vstopila njegova mama: »O, si že pokonci, Francek? Kaj pa, da si objokan?«

Francek se je okrenil in ihté objel mamico.

»Oh, mama, raztrgajte moje grdo pismo! Lepo prosim! In odpustite mi! Nikar ne bodite hudi, ker sem vam napisal tak grd račun!«

»Seveda bom skušala pozabiti, Francek! Le miren bodi in napravi se v šolo!« Mamica je objela Francka in ga poljubila na čelo.

»Gotovo ne boš nikoli več storil kaj takega. Poznam te!«

»Ne, mamica, nikoli več. Zdaj vem: dokler imam vas in vašo ljubezen, imam najboljše bogastvo in največji zaklad.«

F. Silvester:

Moj blagoslov.

Draga mati zapustila
sveto je razpelo,
ko odišla njena duša
v večno je deželo.

Križ ostal je, z njim ljubezen
lepa kot nobena,
saj je Kristusu v poljubih
bila izročena.

Kadar sveti les ta v roko
vzameš, srček zlāti,
védi: Bog te blagoslavlja,
jaz in moja mati.

Dva bratca.

»Backa, backa, backa, meni backa!«

Ves ljubi predpust je moledoval Strnišev Francelj, da je nazadnje res primoledoval backa.

Pa kakšnega backa!

Prav malo mu je še manjkalo, da ni bil čisto živ. Imel je štiri noge, pa glavo in rep, pokrit je bil pa z volno. S prav pravo volno! Rdeč trak je imel tudi okrog vratu, in zvonček je bingljajal na njem. Samo hoditi še ni nič znal. In beketati tudi še nič. Pritrjen je bil pa ta bacek na leseno desko. Deska je pa imela štiri kolesa. Oče so zavrtali spredaj v desko luknjico. Francelj je pa sam privezal vrvico v luknjico in vozil backa po hiši. Bacek se je premikal, zvonček je pa cingljajal. Prav prijetno je bilo.

Prišla je pa spomlad. In zemlja je začela poganjati travo in cvetje. Drevje je začelo poganjati listje. Mrzlo zimsko solnce se je ogrelo, in ptičev roj se je prebudil.

Francelj in bacek sta šla zdaj na prosto. O ti nadloga! Glej nesreče! Tla tam zunaj niso taka — tla niso bila zunaj tako ravna kakor v sobi! In bacek je padel štrbunk nazaj in štrbonk naprej in postrani tudi. In spet in spet... Zgubil je zvonček — in še oslepel je. Nadloga ti taka! Tista dva gumba, ki sta prej še dosti dobro nadomestovala oči, sta se iztrgala in izpadla. Bacek ni bil več prav posebno lep.

Francelj je pa tiste dni spet zažvrgoled svojo pesem: »Backa, backa!« Mislil je zdaj živega backa. Takega, kakor ga imajo pri Fužinarju.

Ni odjenjal. Venomer je tiščal svojo, kdor ga je

Taka prevzetnost!

hotel poslušati. In nazadnje so mu res ustregli, pa so mu kupili živega backa. Dobro!

Francelj je bil vesel. Pa ne dolgo. Zakaj živega backa je moral dan za dnem pasti. Če ga pa ni pasel, se je pa bacek venomer učil druge črke abecede: Beee — beee — beeee-ee...« In če se je bacek čez mero drl, je bil Francelj namesto njega okregan. In nikamor ni smel po vasi, ne k Fužinarju ne k Zidanku, prav nikamor. Vse zavoljo tega koštruna, ki je venomer drl in se drl za njim.

Spet se je zdaj Francelj z večjo ljubeznijo oklenil prejšnjega backa. Res je bil slep in ni imel več zvončka, pa je bil vsaj miren. In drl se ni na vse pretege. Francelj bi bil lahko šel zaradi njega po cellem svetu. In ko bi se bil vrnil, bi bil bacek stal še zmiraj na ravno tistem mestu.

Pa vendar — kaj se je zgodilo! Ravno tiste dni se je pripetila tale nesreča. Živi bacek se je pasel. Pasla ga je Minka mesto Franceljna. Ko si je bil namulil in napulil dovolj sočne travice, je mirno, počasi, dostojanstveno stopal po dvorišču. — Kaj pa je tam-le? Ali prav vidi ali ne? — Tovariša — ka-li? — — Sicer je malo manjši ko on, pa vendar... Tovariš bo pa le.

Prijazno ga pozdravi: »Beee!«

Nič odgovora. Niti ne gane se.

Vnovič: »Beee!«

Nič in nič. Čudno to! Kakó bi bilo dvema prijetno na paši! Malo bi skakala in se pasla; ko bi se pa naveličala pasti, bi se malo trkala. Saj je to navada backov in koštrunov že od Abelovih dni sem.

Še enkrat: »Beee!«

Nič! Taka prevzetnost! Čakaj!

Napaseni živi bac se zaleti v nabasanega ne-
živega baca. Ensamkrat, pa ga podere, da se dva-
krat prekopicne. In ko obleži, mu še ne da miru,
Buta vanj in skače okrog njega in po njem, voha
ga, bekeče in nori, dokler vsega ne polomi.

Ko je prišel spet Francelj od nekod, je bilo ve-
sele žaloiigre že konec. Francelj se je hudo raz-
cmeril, jarec ga je pa gledal zelo sočutno in nedolžno.
Kaj more za to, če je pa Minka tako neumna in mu
dá prostost? Jarca je kmalu vzel mesar, oče pa de-
nar od jarca.

In Francelj? Nič od vsega ni imel kakor dolgčas
po obeh.

Jernej Popotnik:

Klobuček.

Včeraj je priskakljala v mojo izbo mala Fa-
nica, vsa vesela in rdeča v lica.

»Jaz sem pa nekaj dobila!«

Poskočila je in me je prijela za rokó.

»Ugani!«

Smehljala so se ji lica in oči, ki so bile velike
in sanjave.

»Ugani!«

Dvignil sem jo v zrak, majčkeno in otroško,
kakor je bila.

»Daj no, ugani!«

Postavil sem jo spet na tla.

»Kaj pa je, Fanica? Povej!«

»Da kdo sliši...«

»Ah, ne, Fanica: tu ni nikogar! Kar povej, kaj si dobila!«

Položila je prst na ustnice.

»Nov klobuček!«

»Kaj, Fanica?«

Povzpela se je do mojega ušesa in mi zašepetala:

»Klobuček!«

»Ah, tako!«

Zasmejala se je.

»Čisto nov je še; svetál, lep... Ne veš, kako lep! O da bi ga ti videl!«

»Pokaži ga, Fanica!«

»Takoj!«

Stekla je k durim, v stanovanje svojih staršev in se je brž vrnila.

»Lej jo, gospodično Fanico!«

Črn klobuček ji je čepel na plavih laskih, ves lep in snažen.

»Vidiš? — Vidiš?«

Okrenila se je in pobegnila. Jaz pa sem bil vesel, da sem imel čast, prvi videti na njenih laskih njen klobuček...

Če sem bil namreč res — prvi?

Gojmir Gorjanko:

Majeва.

Rija raja, rija raja —
vsi se veselimo maja.
Brzo se okrog vrtimo,
čas veselja porabimo!

Naokrog
lahkih nog,
sèm in tjà,
kar se da,
dol in gor
pleše naš veseli zbor.
Rija raja, rija raja —
vsi se veselimo maja.
Zlato solnčece nas greje,
cvetka vsaka se nam smeje,
ptičke vse
gostolé.
Vse kipi
od radosti.

Rija raja, rija raja —
vsi se veselimo maja.

J. E. Bogomil:

Štirje ujeti.

Pri nas imajo to vero, da je zemlja spomladi človeškemu zdravju zelo nevarna. Zato da ni dobro sestiti spomladi na hladno, vlažno zemljo.

Ko pa pride sveti križev teden in gredo preko polj in vrtov procesije, ko pokropé duhovniki z blagoslovljeno vodo božjo naravo, njive, vrtove in travnike, tedaj je pa zemlja človeku spet dobra mati.

In takrat...

Mama so rekli: »Danes pa le!«

Kar zabliskale so se oči Tončki in Milančku, rdečica je udarila v lica, noge so poskočile kar same od sebe, in kakor novo življenje je prešinilo dvoje teles. Pa sta odbrzela ven, preskočila vse stopnice pred pragom, kurjo posodo pred vežo, pa ven — ven — na prosto: v mlado travo sest!

Ah, kako prijetno je sedeti v mehki mladi travi! Ta vonj, ki prihaja iz majevega cvetja! To dihanje zemlje, ta vzduh prerojene grude!

Vse se mora danes veseliti s Tončko in z Milančkom. Vse... Žarko solnce in sinje nebo, ptički na drevju in metulji po zraku, v rosi se kopajoči travniki in tulipani na vrtu — vse, vse... Kajpak — pa naša dva »ubožčka« tudi!

Kakor bi ju ošinila iskra, sta se spomnila Tončka in Milanček psička Turinčka in komaj privajene srnice Gozdane. Tudi ta dva se morata veseliti. Danes ne v hiši, ne v kletki — tu na vrtu, pri Tončki, pri Milančku se morata veseliti!

Pa sta odhitela in prinesla na vrt vsak svoje veselje: Tončka svojo Gozdano in Milanček svojega Turinčka. Ah, to je bilo lepo!

Gozdana se je zagledala nekam v daljavo. Tam je gozd, tam njen raj, tam njeno kraljestvo. Tam bi pila kristalno vodo žive studenčnice, tam mulila sočno travico. Tam bi se solnčila in senčila, skakala in plegala po mili volji. Tam, tam... Oh, kdaj?

Mišice ji zadrgetajo, v noge šine ogenj, koleni se pripravita na skok... Komaj, komaj zadržuje Tončka mlado živalico, po svojem rajju hrepenečo Gozdano.

Najino veselje!

Kaj pa Milančkov ljubljenec Turinček? Ljudje trdijo, da ni dobro za psička, če ga preveč gladimo in božamo, pestujemo in prenašamo. Pa naj jim Milanček verjame? Ali niso imeli mama Milančka najrajši takrat, ko so ga pestovali? Zato mora pa tudi Milanček popestovati svojega Turinčka.

Pst! — Ali se ne giblje tamle nekaj v travi? Kapa kosmata, če ni zajček? Ali pa — muc, ki preži na miško? Ali pa preži — grdoba potuhnjena, da bi te koklja brcnila! — celó na ptičke?

Turinček bi najrajši skočil in zalajal in pregnal tisto, kar se skriva tam. Stekel bi čez drn in strn, visoko skakal, bevskal in javkal, pa preganjal zajčka ali muco, ali kar je. Potem bi pa ves upehan pritekel domov v izbo, skočil na klop za peč k Milančku in bi se mu dobrikaje prilizoval in ga z repom mahajé prosil odpuščanja. Milanček bi se pa prijazno sklonil k njemu, ljubeznivo ga pogladil in mu morda rekel: »O, priden, priden, četudi si ušel!«

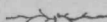
To bi bilo nekaj za Turinčka!

Izrecita res še vidva, Tončka in Milanček, odrešilno besedo! — Gozdana naj gre v svoj raj, Turinček pa za zajčkom ali muco!

Izgovorita! —

Žalostna gledata na svoji živalici? Izgovorila bi — oprostila bi ju — podelila bi obema veliko srečo. Privoščita jo.

A vama bi se utrgala pol src... Ste pač ujeti vsi štirje.

Albin Čebular:

Maj.

Cin, cin, cin —

*maj prihaja iz dolin,
zvončki so že ocingljali
in po travici pospali.*

Cin, cin, cin —

*kaj zaspan si še, belin?
Brž izmani si oči
in poglej: vse zelení!*

Ju — ju — juh —

*Kje kateri je lenuh,
da ga primemo za nos
in za palec, če je bos?*

Črniški:

Naš majnik.

Dragi Marijini otroci!

Začeli smo mesec maj, posvečen naši ljubi Gospé. Lepo ga hočemo preživeti v čast naši nebeški Materi in pa tudi našim dušam v korist. Prepričan sem, da boste vsi, če Vam bo le mogoče, z veseljem hodili ta mesec k šmarnicam. Saj je tako lepo v mraku v cerkvi pred oltarjem Matere božje. Vse je v cvetju in lučkah. S kora pa donijo tako lepe Marijine pesmice. Tudi Vi se oglasite in pojte čast nebeški Materi!

Pobožnost »šmarnic« se je začela med Slovenci pred kakimi dobrimi 75. leti. V Rimu pa je že sveti Filip Neri, ki je umrl 26. maja 1595, vpeljal to prelepo pobožnost. Ta sveti mož je bil poseben prijatelj mladine. Z žalostjo je gledal, da se rabi ravno mesec maj, ki je najlepši v vsem letu, za spomladne veselice, pri katerih je vsehnila že marsikatera cvetlica nedolžnosti. Kdo bi nedolžno mladino bolj gotovo obvaroval in ohranil kakor Marija? Vsak dan je svetnik priporočal mladino nebeški Kraljici.

Napeljeval je mladeniče in dekleta, da so se v teh nevarnih dneh zbirali pri oltarjih ljube Matere božje ter iskali pri njej varstva in veselja. Na prijazno besedo svetega Filipa je mnogo nepokvarjenih mladih ljudi rado hitelo v Marijina svetišča, kjer so molili, peli svete pesmi, pletli vence ter tako pod

Marijinim varstvom obvarovali svoje duše pred napadi grde zapeljivosti.

Dandanes je ta pobožnost šmarnic razširjena že po vsem katoliškem svetu. Povsod se je vesele in jo lepo opravljajo: v Evropi, Aziji, Afriki, Ameriki in Avstraliji.

Posebno lepo in pobožno jo opravljajo v Rimu, kjer se je ta pobožnost začela. Po svojih lepih cerkvah razpnejo velike svilnate preproge od vrha oltarja po vsi cerkvi na obeh straneh. Ozaljšajo jih potem z raznimi cvetlicami. Naokoli pa razpostavijo in poobesijo mnogo svečnikov, na katerih gori toliko sveč, da jih skoro ni mogoče prešteti. Oltar Matere božje je pa ves v lučkah. Najprej molijo sveti rožni venec, potem je pridiga. Po nauku priporoči pridigar kako čednost ali duhovno vajo za tisti dan posebej. To imenujejo »fioretto« (cvetlico), darovano preblazeni Devici. Potem sledi prisrčno izročilo Materi božji. Potem pride kak škof ali pa njegov namestnik z drugo duhovščino ter izpostavi presveto Rešnje telo, in vse ljudstvo poje po latinsko litanije Matere božje. Služba božja se konča z blagoslovom, ko odpoje vsa množica »Tantum ergo«.

Dragi Marijini otroci! Če že drugi ljudje, ki niso ne v »Marijini družbi«, ne v »Marijinem vrtcu«, tako lepo časte Marijo, koliko bolj jo moramo mi, ki smo jo izvolili za svojo gospo, zavetnico in mater. Zatorej se bomo udeležili z veseljem vseh pobožnosti, ki jih opravljajo drugi ljudje skupno v cerkvi. Pobožno in zgledno se hočemo vesti pri šmarnicah, tako da bo vsak lahko videl, kako radi imamo Marijo. Pa ne samo to, tudi sami hočemo kaj storiti v čast Mariji. Gotovo imate doma kako sliko Matere božje? Napravite doma mal oltarček in postavite sliko Marijino nanj. Lepo jo ozaljšajte s cvetjem. Skrbite, da bo cvetje vsak dan vedno lepo novo, sveže skozi cel mesec. Pri tem oltarčku opravljajte kleče svoje vsakdanje molitvice, zlasti jutranjo in večerno molitev. Če Vas je pa več bratcev in sestic, pa opravljajte pobožnost skupno. Pa to bo še vse pre-

malo. Vse, kar boste v tem mesecu storili dobrega, vse naj bo Mariji v čast. Prizadevajte si torej, da naredite veliko dobrega. Saj veste, katera so najimenitnejša dobra dela? Kako je zapisano v katekizmu? Najimenitnejša dobra dela so: molitev, post in miloščina. Glejte, ta bo imela Marija najrajši. Skrbite, da vsak dan naberete lep velik šopek teh dobrih del. Najboljše bo, da jih zapišete vsak dan. Kako boste to naredili? Vzamete kos papirja in na vrh zapišete:

Kraljici majnika!

Potem sčrtajte papir tako, da dobite 31 vrst za 31 dni. Znabiti tako-le:

1. maja	sv. maša, sv. obhajilo, miloščina
2. „	rožni venec, premagovanje
3. „	božja pot v....., zatajevanje, litanije
4. „	pet Očenašev, miloščina itd.

Kakor vidite tukaj, tako vpišite vsak dan vse, kar ste naredili tisti dan dobrega v čast Marijino.

Molitvic in pobožnih vaj znate gotovo vsi veliko? Naštejmo jih nekaj: Očenaš, češčenamarija, razne litanije, razne molitvice Mariji v čast, rožni venec, križev pot, božja pota, sv. spoved, sv. obhajilo, sv. maša, obiski presvetega Rešnjega telesa, izpraševanje vesti, pobožni vzdihljaji, branje pobožnih knjig itd. Post, ki pride za nas v poštev, je premagovanje in zatajevanje samega sebe. Za to ne manjka noben dan priložnosti. Le nekaj zgledov. Zjutraj, ko ste že dovolj spali, bi radi še poležali. Premagajte lenobo in vstanite! Ako ste lačni, pa bi radi takoj začeli jesti, počakajte nekaj minut in premagajte se! Ako ste žejni, za nekaj časa pitje odložite! Če dobite v dar kake sladkarije in bi jih radi pojedli, jih shranite za drugi dan! Na cesti se kaj

zgodí, radi bi pogledali — pa premagajte radovednost svojih oči. Radi bi kaj poslušali, pa spet premagajte svojo radovednost. Radi bi kaj povedali, pa zamolčite za sedaj! Radi bi se šli igrat v družbo, pa ostanite sami doma! Mirno sedeti v šoli vam je težko — radi bi se malo premaknili, pa se premagajte in potrpite še malo! Ali ste trudni in bi se radi vsedli, pa postojite še nekaj minut! Le sami še tudi premislite, kje bi se lahko kaj premagali in zatajili. — Miloščino lahko daste ubogim, ki pridejo k Vam, pa ta mesec tudi ubogih poganskih otrok nikar ne pozabite! Pa mogoče nimate denarja? To nič ne de. Miloščino lahko delimo tudi brez denarja. Koliko del usmiljenja našteva katekizem! Molite za druge — to je tudi dobra miloščina. Bodite prijazni z drugimi — glejte, to je miloščina dobrohotnosti. Pomagajte, kjer morete!

Tako delajte dobro in zapisujte! Če ne veste, kako bi zapisali, pa vprašajte mamo ali pa gospoda kateheta. Listka pa, kamor zapisujete, ne kažite drugim in tudi dobra dela delajte bolj na skrivaj, da Vam slana nečimernosti ne pomori cvetja teh dobrih del. S svojim spovednikom se o tem le kaj pomenite,

Konec meseca pa nesite listek z dobrimi deli pred oltarček Matere božje, pa ji darujte vsa dobra dela še enkrat. Darujte ji pa še posebe svoje srce! »O Gospa moja!« Potem pa listek sežgite!

Še nekaj, otroci! Dné 11. maja začnemo šest-nedeljsko pobožnost v čast sv. Alojziju. Šest nedelj po vrsti pojdimo k sv. obhajilu kakor tudi potem na god sv. Alojzija, ki je naš patron.

Otroci Marijini! Bodite mi prav lepo pozdravljeni! Z ljubim Sinom Vas blagoslovi Devica Marija!

Skrivalnica.

Kje je tat?

Uganke.

Sto prstov, pet krstov, a samo štiri duše. Kaj je to?
(Mrti in pogrebc.)

Lesen pes na potoku laja. Kaj je to? (Min.)

Beži iz temnice v temnico, pa ves svet obide. Kaj je to?
(Denar.)

Kaj je na morju močnejši od morja? (Valovi.)

Manjši kakor mačka, a večji kakor ti. Kaj je to?
(Klobuk.)

Smuk sèm, smuk tja — pa vse dobro v hiši čuva.
Kaj je to? (Ključavnica.)

Kdo ve, na kateri strani ima pes največ dlake?
(Kamor ima rep obrtjen.)

Kako zapišeš vodo s tremi črkami? (Led.)

Prste ima, a živo ni. Kaj je to? (Rokavnica.)

Zemlja zemljo koplje. Kaj je to? (Človek.)

Rešitev naloge v 3.—4. številki:

P e r u t n i c a
v e č e r n i c a
p o p i s n i c a
k o l e d n i c a
p e p e l n i c a
v e t e r n i c a
n a p i t n i c a
d e n a r n i c a
p o t o č n i c a

Rešitev rebusa v 3.—4. številki:

O svetem Juriju naj se vrana v setvi skrije.

Besedna uganika.

a a a a b	imajo ptice;
c d e e e	žito;
e e i i j	dan v tednu;
k l l n n	vidiš v mlinu;
n n o o o	ni varno prijeti;
o o p p p	draga stvar za obleko;
r r r r s	velika svetloba;
s s s s t	svetovno morje;
i t t u v	moško krstno ime.

Smer debelo tiskanih črk od leve proti desni in spet nazaj od desne na levo ti pove ime poljske ptice.

Rebus.

l 7 '5 '8 'X' P "VII"

Rešitev in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 14 dni po izidu lista — v prihodnji številki.)

Imena rešilcev.

Nalogo v 3.—4. so prav rešili: Vital Mlejnik, Lojze in Ivan Jeločnik v Ljubljani; Marija Jurjevčič na Vrhniki; Zemljčič Anton, Lapuh Henrik, Merčnik Anton, Kovačič Roza, Kovačec Zora, Gomzi Antonija, Senekovič Genovefa, Mlinarič Julijana v Gornji Radgoni; Koprivec Vera, Roškar Ignac, Vurcer Jak. na ščavnici; Jožica Pečnik, Gizela Košir, Mar. Vacek, Verica Vedenik, Marica Stroj, Ivica Arhar, Tončka Schlosser, Ivica Zoré, Elica Hrovat, Lenčka Krek, Ivanka in Mara Blagné, Lidica Štravs, Mimica Žbogar, Kuralt Danica, Minka Humer, Ida Benko, Julči Papler, Darinka Pavletič, Vikica Bogataj, Albinca Grošelj, Julka Kemperle, Ivanka Erznožnik, gojenke 2. oddelka v škofji Loki, dne 16. marca 1924; Skubc Pavla, Bolskar Pavla, Razpotnik Roza, Končan Lida, Podbevšek Heda, Brvar Minka, Cvetežar Mici na Vačah; Alf. Logar v Boh. Bistrici, Skok Marija na Jesenicah; Danica Butinova, Gantar Vida, Marice Fini, Modic Helenčka, Šavpah Anica v Kočevju; Francka Ozebek, Dragobaček, Lah Janez, Ludovik Rode, Borc Mavricij v Kamniku; Mici Kern pri Sv. Jedrti; Justika Strašek. Pilštanj; Tončka Osvald v Ratečah; Marija Znidar iz Kamenja pri Boh. B.; Martica Breclnik v Mariboru; Bogdan Drnovšek v Sevnici; ? učenka V. b v Kočevju, Tic Josipina v Litiji, Smolik Alojzija v Sevnici, Lajovic Maksa, Jenko Darinka v Litiji; Marija in Stana Zaplotnik v Radovljici; Dolar Val. in Albin, Selo pri Žir.; Čuček Justina, Kump Peter v Kočevju; Marija Rojšek v Braslovčah, Karol Razdevšek v Žalcu, Hribernik Fanči in Minka, Pušar Tonči v škofji Loki; Julčica Pivk, Uršica Hauptman, Zofica Zarec, Anica Turk, Ružica Pintar, Ivica Vozlič, Helica Krušič, Anica in Hedvika Janžekovič v Celju; Marica Kunaver, Selo; Francka Prešern v Zabreznici; Ida Sem v Ljubnem; Ivo Škrabar v Višnji gori; Šmajdek Bruno Gor. Radgona.

Rebus v 3.—4. štev. so prav rešili: Dežman Murka, Hanca Peterca, Tuška Hribar, Vrtal Mlejnik, Sajovic Teodor, Ciril Bricelj, Marij Hočevvar, Polak Mirko, Stanko Erjavec, Štembov Vinko, Miljutin Zupančič, Hassi Gabršek, Kunc Milenka in Drago, Osterman Karlo, Ciglarič Darinka in Pepi, Pavel Jeločnik, Podgoršek Stanko, Slavko, Vinko, Marjan, Močnik Marica, Lokovšek Ivan, Vagaja Vera v Ljubljani; Janez Kladnik, Resnik Franc, Petek Anton v Kamniku; Veronika Šinkovec, Ivanka Peternelj, Nežika Verčič v Leskoviči; Danica in Lidica Primožič v Žirih; Mlinar Marija, Brus Amalija, Gale Zofija, Dolžan Ema, Tome Ivana, Jenko Antonija na Viču; Slokan Blaž, Ana in Neža, Turk Marija in Ivana, Gornik Marija, Franc Rojnik v Braslovčah, Elsner Herta, Jenko Darinka, Lajovic Maksa, Gustl Kalinšek, Ivan Melanšek, Jožek Rojšek, K. Bojšmuc v Braslovčah; Mici Detela v Moravčah; Miroslav in Veronika Pestiček v št. Ilju; Tončka Šmon v Domžalah; Pfeifer Vekoslava in Nada, Silva Plevčak, Justi Narat,

Marica Karmčnik v Celju; Šmajdek Bruno, Walzer Eugenie, Willi in Karel, Pfeifer Danica, Ter. in Ivan Stür v Celju; Kolšek Fr., Brišnik Jože, Dolžan Drago v Braslovčah; Julčica Piv, Zofica Zorec, Uršica Hauptman, Ružica Pinter, Justica Podržaj, Ivica Vozlič, Danica Grilanc v Celju.

Oboje so prav rešili: Ana in Ivan Šepetavc, Nežika Gregorevčič, Zorka Preskar v Globokem; Pavlina Ivančič v Beli cerkvi; Slavica Kranjc in Marija Kos v Škoftji Loki; Alf. Logar v Boh. Bistrici; Rado Radešček, Tomačevo; Pavla in Angela Bernik, Šmarjetna gora; Janez Čuček, Jožef Krajnc, Alojz Klopčič, Anton Kovačič, Janez Muršec pir sv. Bolfenku v Slov. gor.; Reicher, Tomažič, Ozmec, Brodar Sighilda, Kuharič Manica, Sadravec Erna, mešč. šola Ormož; Tomšič Ela, šola Hum; Janko Hočevar v Zagorju ob S.; Anica in Milka Bajuk v Novem mestu; Zofija Bregar v Višnji gori; Ančka Valentin in Anuška Vode na Viču; Betka in Rudolf Finžgar v Škoftji Loki; Ivo Plaskan, Sv. Rupert; Arnšek Janko v Sp. Hrušici; Marek Evžen in Ivan v Celju; Anka in Jelica Robnikar v Rušah; Slavica in Ivan Lavrič, Pepica Suhadolnik v Cerknici; Lukan Andrej, Tominc Janez, Korenčan Ciril, Bastič Štefan v Horjulu; Mija in Dolfi Ravnik, Pepca in Tinca Janežič na Perovem-Kamnik; Ant. Dovjak na Jesenicah; Marica Kodrič, Elica Zorec, Marica Ocvirk, Neži Marovt, Fani Korent, Tila Kramperšek, Erika Inkret, Vida Kranjc, Danica Bernard, Malčika Cencen, Roza Plank v Celju; Iva Kodrič v Sv. Jurju; Fani Ocvirk v Sv. Petru v S. d.; Marinka Smolik v Valti vasi; v Ljubljani; Pavel Jeločnik, Zorka Sodnik, Vinčko Zuccato, Mira, Zvonko Hočevar, Živko Kneisel; Nežka Stanovnik, Bernardka Slovša, Ivanka Dolenc, Lešnjak Joško, Rode Fr. v Horjulu; Meke Anica v Litiji; Žilič Milan v Dol. Logatcu; Ant. Vogelnik na Selu; Avg. Lajovec, Ribče; Slavko in Maks Močivnik v Sevnici; Vuga Valerija v Sp. Hrušici; Cenko in Julka Kunstelj v Boh. Beli; Krč Fr. na Selu pri Ž.; Manica Svetinova v Žalni; Starašina Avg., Žolnir Mirko, Franjo Žunko, Jožek Jeršičev, Plohl Milka, Ravšl Trezika v Cirkovcih; Martinček Urbanija, Šimen Pevc na Rovih; Ladik Wisinger v Litiji; Jernej Kladenšek v Celju; Bogomila in Slavka Grafenauer; Cimolini Marjan v Ljubljani; Vida Jenčič v Mariboru; Penič Edv. in Tinca Medved v Zagorju ob S.